

Hans Groenewegen

Vis

In zijn verfrissende en vitale debuut zet Van Adrichem (1978) zijn gedichten naar alle kanten open. De ritmisch sterke verzen, onnadrukkelijke muzikale accenten, achteloos gebruik van beelden verraden zijn lyrisch talent. De dichter heeft echter niet gekozen om daar de nadruk op te leggen. Hij koos ervoor de wereld binnen te laten. Hij doet dat door uit velerlei stemmen uit politiek, internet, telefonie, reclame, filosofie en straattaal een bevoogdende spreekinstantie te componeren. Dat 'wij' maakt het (taal)geweld ervaarbaar dat individuen dagelijks ondergaan. "Wij bieden u de mogelijkheid een beter mens te worden. Maar dan moet u wel meewerken." Op subtiele wijze weeft Van Adrichem er splinters van zijn eigen stem door heen. Hoewel niet altijd lokaliseerbaar, is zo lucht aangebracht, humorvolle distantie. Die ademruimte is er met de taalrijkdom de oorzaak van dat deze poëzie je ondanks het inktzwarte beeld van de wereld dat uit de bundel opdoemt, je vrolijk stemt. Een dichter die niet terugdeinst.

Uit NBD|Biblion